

การวิเคราะห์ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน

การวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอผลการศึกษาดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในบทนี้คือ เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน โดยการรวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและมติชน และคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับภาษาจีนและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นำมาเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน โดยนำเสนอข้อมูลทั้งหมดเป็นค่าความถี่ (frequency) และค่าร้อยละ (percentage) ในรูปของตารางประกอบการบรรยายตามผลการวิจัยดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

จากลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 พจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1 เล่ม 2 และเล่ม 3 ศัพท์ต่างประเทศที่ใส่คำไทยแทนได้ ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน รวม 6 เล่ม และพจนานุกรมฉบับมติชน พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ ของสำนักพิมพ์มติชน รวม 2 เล่ม รวมทั้งสิ้น 8 เล่ม หากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยคำใด มีลักษณะการใช้คำยืมจากพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังกล่าวเหมือนกัน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก และ ข) ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์สรุปผลในตาราง 15 โดยนับจำนวนความถี่เป็นหนึ่งคำ

ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งหมด 17 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมซ้ำคำ คำยืมผวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมเติมคำประสมคำ คำยืมย่อคำ คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมห้องเสียง คำยืมกลุ่มคำ คล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังรายละเอียดผลการวิจัยตามตาราง 15 ดังนี้ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ ฉ และ ญ)

ตาราง 15 ค่าจำนวนความถี่และค่าร้อยละลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย

ลักษณะที่	ลักษณะของคำยืม	ความถี่	ร้อยละ
1	คำยืมคงเดิม	1,750	60.37
2	คำยืมแปรเสียง	114	3.93
3	คำยืมซ้อนคำ	67	2.31
4	คำยืมซ้ำคำ	11	0.38
5	คำยืมพวนคำ	2	0.07
6	คำยืมสลับโครงสร้างคำ	10	0.35
7	คำยืมเติมคำประสมคำ	381	13.14
8	คำยืมย่อคำ	13	0.45
9	คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์	172	5.93
10	คำยืมแปลงเสียงลงท้าย	9	0.31
11	คำยืมกลายความหมาย	219	7.56
12	คำยืมพ้องเสียง	123	4.24
13	คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง	16	0.55
14	คำยืมเติมสร้อยคำ	3	0.10
15	คำยืมแปลคำตามคำไทย	4	0.14
16	คำยืมกลืนเสียงคำ	4	0.14
17	คำยืมสนธิคำ	1	0.03
	รวม	2,899	100

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยปรากฏ “คำยืมคงเดิม” (ลักษณะที่ 1) มีจำนวนมากที่สุด 1,750 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 60.37 รองลงมาคือ “คำยืมเติมคำประสมคำ” (ลักษณะที่ 7) มีจำนวน 381 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 13.14 และ “คำยืมกลายความหมาย” (ลักษณะที่ 11) มีจำนวน 219 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 7.56 ตามลำดับ ดังนั้น ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยปรากฏ “คำยืมคงเดิม” (ลักษณะที่ 1) มีเป็นจำนวนมากที่สุด

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย มีลักษณะการใช้คำยืมในงานวิจัยฉบับนี้ทั้งหมด 17 ลักษณะดังกล่าว ถือได้ว่ามีลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยจำนวนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยลักษณะเดียวกันที่ผ่านมา ดังนี้

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2543) วิเคราะห์ถึงวิธีการใช้คำทับศัพท์ของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีทั้งหมด 11 วิธี โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ การทับศัพท์ความหมายกลายไป การทับศัพท์คงเดิม การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้าน การตัดคำ การซ้อนคำ การทับศัพท์พร้อมคำแปล การทับศัพท์ประสมกับภาษาอื่น การย่อคำ การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป การซ้ำคำ การเติมคำข้างหลัง และอนุวัต ชัยเกียรติธรรม (2548) พบวิธีการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 ปรากฏเพียง 3 ลักษณะคือ การถอดอักษรมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ การถ่ายเสียง และจำนวนน้อยที่สุดคือ การถอดเสียงเป็นคำใหม่ นอกจากนี้ วาสนา โยชนะ (2550) ได้ศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ปี พ.ศ. 2548 พบว่า ความหมายของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ คำทับศัพท์ที่มีความหมายของเดิม ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และความหมายย้ายที่

จากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าคำยืมภาษาอังกฤษมีจำนวนมากที่สุดคือ 11 ลักษณะ ซึ่งน้อยกว่างานวิจัยฉบับนี้ 6 ลักษณะ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการเกิดคำยืมใหม่ ๆ ที่นอกเหนือจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติไว้ โดยราชบัณฑิตยสถานได้ออกพจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1 (2553) เล่ม 2 (2552 ก.) และเล่ม 3 (2554) รวมถึงศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ (2552 ข.) ซึ่งทั้ง 4 เล่มนี้ปรากฏคำยืมรวมทั้งสิ้น 1,597 คำ มากกว่าพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ที่มีคำยืมปรากฏ 695 คำ (ดูรายละเอียดตาราง 11) แสดงให้เห็นว่า มีคำยืมใหม่ ๆ ปรากฏในภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นจำนวน 902 คำ

นอกจากนี้ พจนานุกรมฉบับมติชน (2547) พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ ฉบับมติชน (2543) ปรากฏคำยืมเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ไม่ได้เก็บคำยืมบางคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับมติชนดังกล่าว เป็นเหตุให้มีคำยืมปรากฏในภาษาไทยเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง จึงทำให้งานวิจัยฉบับนี้ได้ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยมากถึง 17 ลักษณะดังกล่าว และอาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยจะต้องมีมากกว่า 17 ลักษณะ ตราบใดที่ผู้ใช้ภาษาไทยยังคงนิยมใช้คำยืมสื่อสารในชีวิตประจำวัน และอาจทำให้เกิดคำยืมใหม่ ๆ ในภาษาไทยซึ่งอาจจะได้ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและฉบับมติชนต่อไป

ส่วนลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า คำยืมคงเดิมปรากฏมากที่สุดร้อยละ 60.37 รองลงมาคือ คำยืมเต็มคำประสมคำร้อยละ 13.14 และคำยืมกลายความหมายร้อยละ 7.56 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรว โปยม บุญยะผลึก (2547) อนุวัต ชัยเกียรติธรรม (2548)

และ วาสนา โยชนะ (2550) ต่างพบว่า การใช้คำยืมแบบทับศัพท์หรือคงเดิมในภาษาไทยปรากฏมากที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบคงเดิมตามเจ้าของภาษา แต่ถึงกระนั้นก็ยังปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในลักษณะอื่น ๆ ที่เจ้าของภาษาคำยืมอาจจะไม่เข้าใจความหมาย เนื่องจากระบบเสียง คำความหมาย และระบบโครงสร้างไวยากรณ์เดิมของภาษาคำยืมได้แปรเปลี่ยนให้เข้ากับลักษณะการออกเสียงหรือการใช้คำยืมตามความหมายของผู้ใช้ภาษาไทยที่ได้กำหนดขึ้นมา จนได้รับการบัญญัติไว้ในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังกล่าว อันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยเท่านั้น โดยผู้วิจัยขอก้าวเป็นประเด็นต่าง ๆ ตามลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยตามงานวิจัยฉบับนี้ทั้ง 17 ลักษณะ สรุปดังนี้ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ฉ)

1. คำยืมคงเดิม เป็นการใช้คำยืมที่พบมากที่สุดถึงร้อยละ 60.37 ซึ่งมีจำนวนคำร้อยละห่างจากอันดับที่สองเป็นอย่างมาก คือ คำยืมเต็มคำประสมคำร้อยละ 13.14 แสดงว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมตามเจ้าของภาษามากที่สุด โดยมีทั้งลักษณะคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำที่แบ่งเป็นศัพท์ทั่วไปและศัพท์เฉพาะด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านกีฬา ด้านการเดินร่ำ ด้านการพิมพ์ ด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น รวมทั้งยังพบลักษณะคำยืมคงเดิมแบบซ้ำคำ ย่อคำ ตัดพยางค์ และคำยืมแบบผิพินิจที่ชนิดของคำ ที่ปรากฏในภาษาไทยอีกด้วย

2. คำยืมแปรเสียง เป็นการใช้คำยืมที่มีการแปรเสียงไปจากเดิมเล็กน้อย เนื่องจากระบบเสียงบางชนิดในคำยืมไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จึงทำให้ลักษณะคำยืมแปรเสียงตามระบบเสียงต่าง ๆ ในภาษาไทย เช่น คำยืมแปรเสียงพยัญชนะต้น ที่แปรเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งมีความหมายเดียวกับคำยืม เช่น “จู้บ” (tube) “บู่เล่” “โม่เล่” (pulley) บางครั้งคำยืมเพียงคำเดียว แต่ภาษาไทยออกเสียงพยัญชนะต้นได้ 2 เสียง เช่น เอเจนซี่ - เอเจนซี (agency) ไฮโคโรเจน - ไฮโคโรเย่น เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ลักษณะแม้ว่าคนไทยในยุคปัจจุบันได้รับการศึกษาสูงขึ้น ทำให้คำยืมภาษาอังกฤษแปรเสียงในภาษาไทยมีจำนวนไม่มากร้อยละ 3.93 แต่มีคำยืมบางคำยังคงแปรเสียงไปจากคำยืมเดิมเป็นอย่างมาก เช่น กัปตัน (fr. capitaine) กัมปะโด (ป. อ. comprador) ตะแต่ปแก่ป (telegraph) เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วีระ ภาวภูตานนท์ (2541) กล่าวถึง การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากบทพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เช่น แคลอรี (Calorie) กัมปะนี (Company) ซัปเปอร์ (Supper) โอเวอร์โค้ท (Overcoat) ตั๋ววิสต์ (Tourist) เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่า คำยืมภาษาอังกฤษบางคำในภาษาไทยปัจจุบันยังคงมีการแปรเสียง ซึ่งนิยมใช้มากในสมัยรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แต่ปรากฏเป็นจำนวนน้อยลงในปัจจุบัน

3. คำยืมซ้อนคำ เป็นวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่ง ที่สามารถตัดคำยืมหรือคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ ซึ่งล้วนเป็นคำซ้อนคำกริยาและคำวิเศษณ์ เช่น “ตรวจเช็ก” (check) “ตรวจบรู๊ฟ” (proof) “บ๊วกเบิ้ม” (big) “สวีตหวาน” (sweet) ส่วนคำซ้อนอีกประเภทหนึ่งที่ตัดคำซ้อนคำแรกซึ่งเป็นคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ แต่ตัดคำซ้อนที่เป็นคำยืมไม่ได้ ส่วนใหญ่เป็นคำนามที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นคำคล้องจอง เช่น “ข้าวโอ๊ต” (oat) “ไข่มวลาเรีย” “น้ำมันเบนซิน” (benzine) “รองเท้าบู๊ต” (boot) “เสื้อแจ็กเก็ต” (jacket) “หมูแฮม” เป็นต้น

4. คำยืมซ้ำคำ คำยืมซ้ำคำบางคำที่เกิดจากการตัดเสียงพยางค์คำยืมแล้วนำมาซ้ำคำ แต่ยังคงมีความหมายเหมือนกับคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น “เช็บบ” (observe) “ชิวชิว” (chill, chill out) “เบบ” (basic) ฯลฯ และยังมีคำยืมซ้ำคำ 2 คู่ ที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม แต่เป็นการแปลจากสำนวนไทยมาเป็นคำยืมคือ “สแน็ก ๆ ฟิช ๆ” แปลจาก “งู ๆ ปลา ๆ” รวมถึงการสร้างสำนวนใหม่ในภาษาไทยที่นำคำยืมมาใช้ในลักษณะคำซ้ำที่ใช้เป็นคำซ้อนความหมายขัดแย้งกัน 2 คู่ โดยมีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม “เฮส ๆ โน ๆ” (yes, no) หมายถึง พูดภาษาอังกฤษง่าย ๆ บางคำ และทำท่าเหมือนเข้าใจเมื่อผู้อื่นพูดภาษาอังกฤษด้วย แต่จริง ๆ ไม่เข้าใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก. : 102) เป็นต้น

5. คำยืมผวนคำ เป็นการนำคำยิมนั้นมาตัดเสียงพยางค์หน้าหรือหลัง จากนั้นประสมกับคำไทยในลักษณะผวนคำ ปรากฏในภาษาไทย 2 คำคือ คำผวนที่มีความหมาย “เบอร์ห้า” (บ้าเห่อ) และคำผวนที่ไม่มี ความหมายคือ “เออร์กี้” (อีแก่) ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมลักษณะนี้ เพื่อต้องการเลี่ยงคำไม่สุภาพของคำที่ยังไม่ได้ผวน โดยผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจดีว่า ผู้พูดต้องการใช้คำผวนสื่อกับผู้ฟัง เช่น เช่น ดูเออร์กี้พวกนั้นซิ เม้าร์กันไม่หยุดเลย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก. : 145)

6. คำยืมสถาปนาโครงสร้างคำ เป็นคำยืมที่มีส่วนขยาย โดยภาษาไทยนำคำยืมทั้งคำหลักและคำขยายมาใช้ ในลักษณะโครงสร้างคำตามภาษาไทย เป็นการสถาปนาโครงสร้างคำยืม กล่าวคือ โครงสร้างคำยืมมีส่วนขยายอยู่ด้านหน้าคำหลัก แต่ภาษาไทยมีโครงสร้างคำขยายอยู่ด้านหลังคำหลัก เช่น “เกมคอมพิวเตอร์” ภาษาอังกฤษว่า computer game “คลิปวิดีโอ” ภาษาอังกฤษว่า video clip ฯลฯ

7. คำยืมเต็มคำประสมคำ เป็นคำยืมที่พบมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือร้อยละ 13.14 รองจากคำยืมคงเดิม แสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนอกจากนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดแล้ว ยังนำคำยิมนั้นมาประสมคำกับภาษาต่าง ๆ ได้อีกเป็นจำนวนมาก คือ ภาษาไทย ภาษาไทยถิ่นภาคเหนือ (ภาษาล้านนา) ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาจีน ภาษาอาหรับ และภาษาทมิฬ แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยมีคำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาเป็นจำนวนมาก พร้อมทั้งนำคำไทยและคำต่างประเทศนั้นมาประสมกับคำยืม โดยมีคำยืมประสมกับคำไทยพบมากที่สุดถึง 297 คำ และคำยืมประสมกับภาษาอื่น 84 คำ

8. คำยืมย่อคำ เป็นการใช้คำยืมที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย ที่ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำย่อ และมักใช้เป็นภาษาปากหรือภาษาไม่เป็นทางการมากกว่า เช่น ฮ. ย่อมาจาก เฮลิคอปเตอร์ หรือบางครั้งใช้คำยืมย่อทำงานติดปากทำให้ไม่ทราบว่า คำยืมย่อมาจากคำเต็มว่าอะไร เช่น “ซี” ที่หมายถึง ระดับชั้นของข้าราชการพลเรือน เป็นต้น

9. คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ เป็นลักษณะของการตัดและ/หรือเพิ่มเสียงพยางค์คำยืม ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ในลักษณะตัดเสียงพยางค์จำนวนทั้งสิ้น 165 คำ จากทั้งหมด 172 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 95.93 โดยลักษณะการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังในการสื่อสาร เช่น ก๊อป (copy) ก๊าด (kerosene) ดิก (dictionary) เซเลบ (celebrity) เป็นต้น

10. คำยืมแปลงเสียงลงท้าย ลักษณะเด่นของการใช้คำยืมประเภทนี้คือ การเลียนวาทกรรมภาษาบาลีสันสกฤตด้านการแปลงปัจจัยให้เป็นอิตถิลิงค์ (เพศหญิง) เป็นการเปลี่ยนจากสระเดิมของคำนั้น เป็นสระ อี ในท้ายพยางค์ของคำ เช่น “จิ๊กโก๋” (gigolo) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “จิ๊กกี้” “คัสโนว่า” (casanova) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “คัสโนวี” เป็นต้น

11. คำยืมกลายความหมาย เป็นลักษณะการใช้คำยืมมากที่สุดเป็นอันดับ 3 จำนวน 219 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 7.56 แสดงว่ามีคำยืมใช้เหมือนกันทั้งเสียงและการเขียน แต่ด้านความหมายมีการกลายความหมายไปจากเดิม พบทั้ง “ความหมายกว้างออก” เช่น “กะรัต” (carat, karat) หมายถึง หน่วยมาตราชั่งของเพชรแล้วยังหมายถึง จำนวนอายุของหญิงสาวสูงอายุที่ยังสวยอยู่ “ความหมายแคบเข้า” เช่น “กิฟต์” (gift) ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่า หมายถึง ของขวัญ หรือ พรสวรรค์ แต่ราชบัณฑิตยสถาน (2552 ข. : 127) กำหนดว่า “กิฟต์” (gift) หมายถึง พรสวรรค์ เท่านั้น แท้จริงแล้ว “กิฟต์” (gift) ภาษาไทยนำมาใช้เป็นคำยืมหมายถึงของขวัญ แต่นิยมใช้เป็นคำยืมเต็มคำประสมคำคือ “กิฟต์ช็อป” (gift shop) และ “ความหมายย้ายที่” เช่น “คาเฟ่” (พ. café) หมายถึง สถานบ้านเที่ยงยามค้าคินขาบเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ เป็นต้น

จากลักษณะคำยืมความหมายกลายไป 3 ลักษณะดังกล่าวคือ “ความหมายกว้างออก” “ความหมายแคบเข้า” และ “ความหมายย้ายที่” ผลการวิจัยพบว่า “ความหมายแคบเข้า” ปรากฏมากที่สุดถึง 131 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 59.82 ส่วนคำยืม “ความหมายกว้างออก” 49 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 22.37 และคำยืม “ความหมายย้ายที่” 39 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 17.81 แสดงว่าคำยืมความหมายกลายไปแบบ “ความหมายแคบเข้า” นิยมใช้มากที่สุด

12. คำยืมห้องเสียง เดิมคำยืมนั้นออกเสียงแตกต่างกันเล็กน้อย แต่ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียงคำยืมเหมือนกันจนเกิดการพ้องเสียงคำยืม โดยคำยืมส่วนใหญ่มีลักษณะการเขียนทั้งตัวอักษรไทยและโรมัน

รวมถึงความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถโยงหาความสัมพันธ์ของคำยืมพ้องเสียงนั้นได้ เช่น คอร์ด (chord) - คอร์ด (court) โค้ด (code) - โค้ช (coach) ชาร์จ (charge) - ชาร์ต (chart) ชีต (sheet) - ชีส (cheese) เป็นต้น

13. คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง ภาษาไทยนำคำยืมมาสร้างกลุ่มคำคล้องจอง ซึ่งมีทั้งคำยืมไม่มีความหมายใด ๆ ตรงกับคำยืม เพียงแต่อาศัยเสียงคำยืมหรือกลุ่มคำยืมให้เกิดคำคล้องจองเท่านั้น เช่น “ทิงเจอร์เบอร์รี่” (tincture) “เยส โน โอเค” (yes, no, OK) “สมลเวลคัม” (smell, welcome) “ทอล์กอะเบ๊าต์เมิร์เดก” เป็นต้น หรือเป็นคำยืมคำซ้อนเพื่อให้เกิดคำคล้องจอง ได้แก่ คำยืมซ้อนความหมายไปทางเดียวกันในแง่บวก “มาดแมนแอนด์ซัม” “เลิกลอเพอร์เฟ็คต์” และคำยืมซ้อนความหมายไปทางเดียวกันในแง่ลบ “หน้าผินอดีเน่า” (body) เป็นต้น

14. คำยืมเติมสร้อยคำ เป็นการนำคำยืมมาเป็นสร้อยคำที่ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายใหม่ใด ๆ เพราะคำหลักไม่ได้อยู่ที่คำยืมเติมสร้อยคำ แต่อยู่ที่คำด้านหน้าของสร้อยคำ ซึ่งมีทั้งคำไทยและคำยืม ปรากฏอยู่ในภาษาไทยเพียง 3 คำ คือ โมเมชั่น สะตอเบอร์รี่ และ เฟรชชี (freshie)

15. คำยืมแปลคำตามคำไทย เป็นการแปลคำหรือกลุ่มคำไทยบางพยางค์ตามโครงสร้างภาษาไทย หรือสำนวนไทยแบบแปลคำต่อคำ โดยผู้ใช้ภาษาไทยไม่ได้สนใจความหมาย และโครงสร้างของคำยืมนั้นจะใช้อย่างไร เช่น “ทีฮู (who) ทีอิท (it)” แปลจาก ทีใครทีมัน “เพลียฮาร์ด (heart)” แปลจาก “เพลียใจ” เป็นต้น

16. คำยืมกลืนเสียงคำ เป็นการกลืนคำร่วมกันในหน่วยเสียงสระหรือพยัญชนะต้นของคำยืมกับคำยืมหรือคำยืมกับคำไทย ส่วนใหญ่ใช้เป็นภาษาพูด ได้แก่ “เซสิียร์” (เซียร์ + เสียบ) “โนเค” (โน + โอเค) เป็นคำยืมกลืนเสียงหน้าคำ และ “ซีเครียด” (serious) (ซีเรียส + เครียด) เป็นคำยืมกลืนเสียงหลังคำ เป็นต้น

17. คำยืมสนธิคำ การสนธิเป็นการเชื่อมคำตามหลักภาษาบาลีสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่มีใช้มากที่สุดในประเทศไทย และภาษาไทยได้นำเอาหลักการสนธิคำมาใช้กับคำยืม โดยใช้คำยืมหนึ่งคำสนธิกับปัจจัยภาษาบาลีว่า “อนุ” ปรากฏเพียงหนึ่งคำ คือ “แฟนานูแฟน” (แฟน สนธิกับ อนุแฟน)

จากลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยทั้ง 17 ลักษณะ แสดงให้เห็นว่า คำยืมมีอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยที่ผู้ใช้ภาษาไทยได้ใช้คำยืมในลักษณะต่าง ๆ ที่มีทั้งเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ ประโยค รวมถึงสำนวน ทั้งเหมือนและแตกต่างจากเจ้าของภาษาคำยืม ทำให้คำยืมในภาษาไทยปรากฏคำและกลุ่มคำด้านเสียง โครงสร้างประโยค รวมถึงความหมายเพิ่มขึ้น ดังที่ วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550 : 122) กล่าวว่า การยืมคำภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมากนั้น ย่อมมีผลทำให้ภาษาไทยมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหลายอย่าง

แสดงให้เห็นว่า แนวโน้มการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก และผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมภาษาอังกฤษมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งในอนาคตลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอาจมีมากกว่า 17 ลักษณะดังที่ปรากฏในงานวิจัยฉบับนี้

5.2 การวิเคราะห์ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีน

ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีน ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับภาษาจีนสมัยปัจจุบัน “เซี่ยนได้อันฮั่วจื่อเตียน” (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) พจนานุกรมฉบับใหญ่ ภาษาอังกฤษ-จีนเล่มใหม่ “ซินยงอันต้าจื่อเตียน” (新英汉大词典 Xīn Yīng Hàndàcídiǎn) พจนานุกรมไทย-จีน-อังกฤษ ฉบับ 60,000 คำ ของ “เชิรชัช เอี่ยมวรเมธ” และพจนานุกรมสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น Easy Dict เว็บไซต์ www.iciba.com www.dictall.com และ www.dit2u.com เป็นต้น หากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนคำใด มีลักษณะการใช้คำยืมจากพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังกล่าวเหมือนกัน ผู้วิจัย นำมาวิเคราะห์สรุปผลในตาราง 16 โดยนับจำนวนความถี่เป็นหนึ่งคำ

ผลการวิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีน พบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนทั้งหมด 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำ ประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ดังรายละเอียดผลการวิจัยตามตาราง 16 ดังนี้ (ดูรายละเอียดใน ภาคผนวก จ ซ และ ฉ)

ตาราง 16 ค่าจำนวนความถี่และค่าร้อยละลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีน

ลักษณะที่	ลักษณะของคำยืม	ความถี่	ร้อยละ
1	คำยืมคงเดิม	6	1.49
2	คำยืมแปรเสียง	90	22.33
3	คำยืมซ้อนคำ	23	5.71
4	คำยืมเติมคำประสมคำ	97	24.07
5	คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์	187	46.40
	รวม	403	100

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนปรากฏ “คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์” (ลักษณะที่ 5) มีจำนวนมากที่สุด 187 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 46.40 รองลงมาคือ “คำยืมเต็มคำ ประสมคำ” (ลักษณะที่ 4) มีจำนวน 97 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 24.07 “คำยืมแปรเสียง” (ลักษณะที่ 2) มีจำนวน 90 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 22.33 และคำยืมซ้อนคำ (ลักษณะที่ 3) มีจำนวน 23 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 5.71 ตามลำดับ ส่วน “คำยืมคงเดิม” (ลักษณะที่ 1) ปรากฏน้อยที่สุดมีจำนวน 6 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 1.49 ดังนั้น ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนปรากฏ “คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์” (ลักษณะที่ 5) มีเป็นจำนวนมากที่สุด

จากผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีนทั้ง 5 ลักษณะดังกล่าว มีลักษณะใกล้เคียงกับงานวิจัยการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนฉบับอื่น ๆ ได้แก่ Wang Jianqin (王建勤, 2009) Huang Zhonglian (黄忠廉, 2009) Li Xuanyu (李玄玉, 1996) รวมถึง Li Yuan และ Liu Hongyan (李园、刘鸿雁, 2006) สรุปดังนี้

1. คำยืมคงเดิม เป็นการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนน้อยที่สุดเพียง 6 คำ ได้แก่ คาเฟอีน (ฝ. caféine) - คาเฟอีน (咖啡因 kāfēiyīn) กาแฟ - คาเฟอีน (咖啡 kāfēi) ซาดาน (satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - มินิ (迷你 míní) อีเมล (e-mail) - อีเมียร์ (伊妹儿 yīmèir)
2. คำยืมแปรเสียง เนื่องจากภาษาจีนกับภาษาอังกฤษมีระบบเสียงที่แตกต่างกัน แต่คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนบางคำ อาจพอทราบว่าเป็นคำยืมใด เช่น มิสซา (ล. missa, อ. mass) - มิสซา (弥撒 mísa) เยชู (Jesus) - เยชู (耶稣 yēsū) อะมีบา (amoeba) - อาหมี่ปา (阿米巴 ā'mībā) เป็นต้น
3. คำยืมซ้อนคำ ส่วนใหญ่ภาษาจีนใช้คำยืมซ้อนกับคำจีน เป็นคำซ้อนที่สามารถตัดคำจีนได้ แต่ไม่สามารถตัดคำยืมได้ เช่น แจ็กเก็ต (jacket) - เจียเก้ออี (茄克衣 jiākèyī) (แจ็กเก็ต 茄克 : ท.ศ., เสื้อ衣 : ป.ศ. : เสื้อแจ็กเก็ต) เป็นต้น
4. คำยืมเต็มคำประสมคำ เป็นการใช้คำยืมประสมกับภาษาจีน ซึ่งมีลักษณะการประสมคำ โครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาคำยืม เช่น กระดาษก๊อปปี้ - เซงเปี้ยจื่อ (拷贝纸 kǎobèizhǐ) (ก๊อปปี้ 拷贝 : ท.ศ., กระดาษ 纸 : ป.ศ.) มีโครงสร้างคำแบบเดียวกับภาษาอังกฤษที่คำขยายอยู่หน้าคำนาม คือ copy paper
5. คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ เป็นลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีนที่พบมากที่สุด ที่ไม่เหลือเค้าโครงสร้างคำยืมเดิม ทำให้รับรู้ได้ค่อนข้างยากกว่าลักษณะการใช้คำยืมลักษณะอื่น ๆ ข้างต้นว่า คำยืมใช้เสียงพยางค์เหล่านี้ แท้จริงแล้วเป็นคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีน เช่น แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก่า (钆 gá) ดิสโก้เท็ก, ดิสโก้เทค (discotheque, disco theque) - ดีชีเอเคอ (迪斯科 dísīkē) เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่าลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนไม่มีความหลากหลายเท่ากับในภาษาไทย แต่คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนถือว่าเป็นคำศัพท์สำคัญที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งออกเสียงแตกต่างจากภาษาอังกฤษเดิม จึงทำให้ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนไม่ว่าจะในฐานะภาษาที่หนึ่ง หรือในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่วนจำเป็นต้องเรียนรู้ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีนทั้งสิ้น

5.3 การเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน

จากลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันทั้งด้านจำนวน และลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษ รายละเอียดผลการวิจัยตามตาราง 17 ดังนี้

ตาราง 17 การเปรียบเทียบค่าจำนวนความถี่และค่าร้อยละลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน

ลักษณะของคำยืม	ภาษาไทย			ภาษาจีน		
	ลักษณะที่	ความถี่	ร้อยละ	ลักษณะที่	ความถี่	ร้อยละ
คำยืมคงเดิม	1	1,750	60.37	1	6	1.49
คำยืมแปรเสียง	2	114	3.93	2	90	22.33
คำยืมซ้อนคำ	3	67	2.31	3	23	5.71
คำยืมซ้ำคำ	4	11	0.38	-	-	-
คำยืมผวนคำ	5	2	0.07	-	-	-
คำยืมสลับโครงสร้างคำ	6	10	0.35	-	-	-
คำยืมเติมคำประสมคำ	7	381	13.14	4	97	24.07
คำยืมย่อคำ	8	13	0.45	-	-	-
คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์	9	172	5.93	5	187	46.40
คำยืมแปลงเสียงลงท้าย	10	9	0.31	-	-	-
คำยืมกลายความหมาย	11	219	7.56	-	-	-
คำยืมพ้องเสียง	12	123	4.24	-	-	-
คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง	13	16	0.55	-	-	-
คำยืมเติมสร้อยคำ	14	3	0.10	-	-	-
คำยืมแปลคำตามคำไทย	15	4	0.14	-	-	-

ลักษณะของคำยืม	ภาษาไทย			ภาษาจีน		
	ลักษณะที่	ความถี่	ร้อยละ	ลักษณะที่	ความถี่	ร้อยละ
คำยืมกลืนเสียงคำ	16	4	0.14	-	-	-
คำยืมสนธิคำ	17	1	0.03	-	-	-
รวม	17	2,899	100	5	403	100

จากตาราง 17 แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะของคำยืมเหมือนกันทั้งหมด 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนอีก 12 ลักษณะ ซึ่งปรากฏในภาษาไทยเท่านั้นคือ คำยืมซ้ำคำ คำยืมผวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น ภาษาไทยมีลักษณะของคำยืมมากกว่าภาษาจีน 12 ลักษณะ

นอกจากนี้ลักษณะของคำยืมในภาษาไทยพบว่า คำยืมคงเดิมมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 60.37 ตรงข้ามกับภาษาจีนปรากฏน้อยกว่าที่สุทธ้อยู่ที่ 1.49 ซึ่งใช้น้อยกว่าภาษาไทยร้อยละ 58.88 ในทางตรงกันข้ามคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ พบว่า ภาษาจีนใช้มากที่สุดร้อยละ 46.40 ตรงข้ามกับภาษาไทยร้อยละ 5.93 ซึ่งใช้น้อยกว่าภาษาจีนร้อยละ 40.47 เช่นเดียวกับคำยืมแปรเสียงในภาษาจีนปรากฏร้อยละ 22.33 ในขณะที่คำยืมแปรเสียงในภาษาไทยปรากฏร้อยละ 3.93 ซึ่งใช้น้อยกว่าภาษาจีนร้อยละ 18.40 ดังนั้น ลักษณะของคำยืมในภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะตรงข้ามกัน

อย่างไรก็ตาม คำยืมเติมคำประสมคำและคำยืมซ้อนคำทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมีค่าร้อยละใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ภาษาไทยใช้คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 13.14 ส่วนภาษาจีนใช้คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 24.07 ซึ่งมีค่าความแตกต่างร้อยละ 10.93 และภาษาไทยใช้คำยืมซ้อนคำร้อยละ 2.31 ส่วนภาษาจีนใช้คำยืมซ้อนคำร้อยละ 5.71 ซึ่งมีค่าความแตกต่างร้อยละ 3.40

สรุปได้ว่า ลักษณะของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนคำร้อยละตรงกันข้ามในประเภทคำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนลักษณะการใช้คำยืมเติมคำประสมคำและคำยืมซ้อนคำทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนคำร้อยละใกล้เคียงกัน

นอกจากนี้ ผลการวิจัยดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่า การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนแตกต่างกันเป็นอย่างมาก โดยภาษาไทยพบลักษณะการใช้คำยืม 17 ลักษณะ ส่วนภาษาจีนพบเพียง 5 ลักษณะ แตกต่างกัน 12 ลักษณะ ซึ่งลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกันคือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และ คำยืมตัดหรือเพิ่มเสียงพยางค์ อันสะท้อนให้เห็นว่า ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างใช้คำยืมคงเดิมเช่นเดียวกับ คำยืมภาษาอังกฤษ รวมถึงการแปรเสียง และการตัด-เพิ่มเสียงพยางค์เพื่อให้ออกเสียงคำยืมได้ง่าย และ สะดวกขึ้นในภาษาของตน รวมทั้งยังมีการใช้คำซ้อนและคำประสมคำยืมร่วมกับภาษาของตนด้วย สรุปดังนี้ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

1. คำยืมคงเดิม ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมในจำนวนที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดถึง 1,750 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 60.37 ขณะที่ ภาษาจีนใช้คำยืมคงเดมน้อยที่สุดปรากฏเพียง 6 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 1.49 แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าภาษาจีน ดังที่เหยิน จิ่งเหวิน (2551 : 137) กล่าวว่า ภาษาจีนนิยมใช้วิธีแปล ความหมายมากกว่าทับศัพท์ ขณะที่ภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย เปรียบเทียบตัวอย่างคำ ยืมคงเดิมในภาษาไทยและภาษาจีนดังนี้ กาแฟ - คาเฟอีน (咖啡 kāfēi) ซาตาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมินนี่ (迷你 mǐnǐ) เป็นต้น

2. คำยืมแปรเสียง แม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนปรากฏจำนวนคำยืมแปรเสียงใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏจำนวน 114 คำ ส่วนภาษาจีนปรากฏจำนวน 90 คำ แต่เมื่อคิดเป็นจำนวนร้อยละ พบว่า ภาษาไทยร้อยละ 3.93 ส่วนภาษาจีนร้อยละ 22.33 แสดงให้เห็นว่า ภาษาจีนใช้วิธีการใช้คำยืมแปร เสียงมากกว่าภาษาไทย โดยลักษณะการแปรเสียงลากเข้า ถือเป็น การแปรเสียงที่แตกต่างจากคำยืมเดิมมากที่สุด ซึ่งเป็นการแปรเสียงมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง ในภาษาไทยพบเพียงไม่กี่คำ ได้แก่ กัมปะโด (ป., อ. comprador) ตะลึ่ปแก่ป (telegraph) ปะเกิ่น (packing) ฝรั่งเศส (ฟ. Française) เลหถึง (ป. leilao) สจ๊วต (steward) อีหอรบ (Europe) ไอติม (ice-cream) และอภิเชต (appreciate)

ตรงข้ามกับภาษาจีนที่นิยมใช้แปรเสียงลากเข้า เนื่องจากระบบเสียงของภาษาจีนกับภาษาคำยืม แตกต่างกันอย่างมาก ประกอบกับระบบการเขียนภาษาจีน ซึ่งเป็นอักษรภาพเหมาะกับการแปลความ มากกว่าใช้เป็นคำยืมคงเดิม แต่เมื่อต้องการใช้คำยืมในภาษาจีน เหยิน จิ่งเหวิน (2551 : 138) ให้ความเห็น กล่าวโดยสรุปว่า จำเป็นต้องใช้ตัวหนังสือภาษาจีนที่มีอยู่มาออกเสียง ซึ่งไม่สามารถใช้พยัญชนะประสมกับ

สระได้อ่างอิสระเหมือนภาษาไทยหรือภาษาอื่น ๆ ที่ใช้แบบอักษรแบบอักษรวิธี ทำให้เสียงคำยืมในภาษาจีนจึงมักเพี้ยนไปจากเดิมเป็นอย่างมาก เช่น บรันดี (brandy) - บ้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì)

3. คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำ ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมซ้อนคำและประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน อันเกิดจากคำยืมซ้อนคำหรือคำยืมประสมคำที่ภาษาไทยใช้ทั้งคำไทยและคำต่างประเทศซ้อนหรือประสมกับคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น ทำให้หัวข้อคำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำในภาษาไทย มีจำนวนหลากหลายกว่าลักษณะการใช้คำยืมลักษณะนี้ในภาษาจีน อันแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยได้หยิบยืมภาษาต่างประเทศจำนวนมากมาใช้ปะปนในภาษาไทยเป็นระยะเวลายาวนาน อาทิ คำเขมรซ้อนกับคำยืม (คำเขมร + คำยืม) คำบาลีสันสกฤตซ้อนกับคำยืม (คำบาลีสันสกฤต + คำยืม) คำยืมเติมคำประสมกับคำภาษาอื่น เช่น คำยืม + คำบาลีสันสกฤต คำอาหรับ + คำยืม หรือแม้แต่คำยืม + คำภาษาจีน ภาษาไทยก็นำมาใช้เป็นลักษณะประสมคำยืมด้วยเช่นกัน

สรุปได้ว่า การใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำจะมีความหลากหลายของลักษณะการใช้คำยืมมากเท่าไร ขึ้นอยู่กับการนำคำในภาษาของตน รวมถึงคำภาษาต่างประเทศที่มีใช้ในภาษาของตนมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่มีลักษณะการใช้คำภาษาต่างประเทศมาซ้อนหรือประสมกับคำยืม ผิดกับภาษาไทยได้ใช้ทั้งคำภาษาไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทย มาซ้อนและประสมกับคำยืมเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ทราบได้ว่า ภาษาจีนไม่ค่อยนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาของตนมากเท่ากับภาษาไทย

ด้านการใช้ความหมายคำยืมซ้อนคำและประสมคำ ภาษาจีนและภาษาไทยไม่ได้เปลี่ยนแปลงความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นเมื่อนำคำยืมมาซ้อนหรือประสมกับคำจีน เพียงแต่โครงสร้างคำแตกต่างกันเล็กน้อย ภาษาจีนใช้โครงสร้างคำเหมือนภาษาอังกฤษ คือคำยืมอยู่ด้านหน้าคำ ขณะที่ภาษาไทยใช้คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น กาแฟดำ - เฮ้คาเฟย์ (黑咖啡 hēikāfēi) (คำ 黑 : ป.ศ., กาแฟ 咖啡 : ท.ศ.) ถุงไนลอน, ถุงไนล่อน - นีหลงใต้ (尼龙袋 nílóngdài) (ไนล่อน 尼龙 : ท.ศ., ถุง 袋 : ป.ศ. : ถุงไนลอน) เป็นต้น

4. คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หน้า แต่ปรากฏคำยืมตัดเสียงพยางค์หลังเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคำธาตุเคมีต่าง ๆ ที่ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น แกดโกลินียม (gadolinium) - ก้า (钆 gá) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè) เป็นต้น หรือเพิ่มเสียงพยางค์ เช่น กอล์ฟ (golf) - เกาเอ๋อร์ฟู (gāo'ěrfulu 高尔夫) ทรัสต์ (trust) - ทัวลาซือ (托拉斯 tuōlāsī) เป็นต้น

ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ภาษาไทยมีลักษณะการใช้ได้มากกว่าภาษาจีน ทั้งในด้านเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ ความหมาย จำนวน เป็นต้น ซึ่งมีทั้งเหมือนและแตกต่างจากคำยืมภาษาอังกฤษเดิม ในขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมภาษาอังกฤษได้น้อยกว่าภาษาไทย เนื่องจาก

ใช้คำภาษาจีนประสมกับคำยืมภาษาอังกฤษเท่านั้น และใช้เพียงความหมายเดียวกับคำยืมภาษาอังกฤษ ไม่ได้ใช้ในความหมายโดยนัยเหมือนอย่างภาษาไทย

5.4 สรุป

ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะคำยืมเหมือนกัน 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเต็มคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนอีก 12 ลักษณะ ซึ่งปรากฏในภาษาไทยเท่านั้นคือ คำยืมซ้ำคำ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเต็มสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมมากกว่าภาษาจีน 12 ลักษณะ

นอกจากนี้ ลักษณะการใช้คำยืมในภาษาไทยพบว่า คำยืมคงเดิมมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 60.37 ตรงข้ามกับภาษาจีนปรากฏน้อยที่สุดร้อยละ 1.49 ส่วนคำยืมตัดหรือเพิ่มเสียงพยางค์พบว่า ภาษาจีนใช้มากที่สุดร้อยละ 46.40 ตรงข้ามกับภาษาไทยร้อยละ 5.93 ดังนั้น ลักษณะการใช้คำยืมในภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะตรงข้ามกัน